

Bonnie MacBird

Vérében a művészet

Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

BONNIE
MACBIRD

VÉRÉBEN
A
MŰVÉSZET

SHERLOCK
HOLMES-
kalandregény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételtkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Bonnie MacBird, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Art in the Blood* (HarperCollins Publishers Limited, UK)

● Magyarra fordította: Zinner Judit

● Borítótér: © HarperCollinsPublishers Ltd 2015

● Kép: © Shutterstock.com; iStockphoto

ISBN 978-963-407-255-3

HU ISSN 1789-4212

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 601907

● *Nyomatás időpontja:* 2016/28.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Alannek

Tartalom

Előhang	9
ELSŐ RÉSZ KIFELE A SÖTÉTSÉGBŐL	
1. A tűz	13
2. Úton	27
MÁSODIK RÉSZ A FÉNYEK VÁROSA	
3. Találkozunk a megbízónkkal	35
4. A Louvre	51
5. A töltött tojás	61
6. A Chat Noir	63
HARMADIK RÉSZ TISZTÁZÓDNAK A FRONTOK	
7. Támadás	73
8. Csúszós lejtők	83
9. Egy művész veszélyben	87
10. Mademoiselle La Victoire története	103
NEGYEDIK RÉSZ A SZÍNFALAK MÖGÖTT	
11. Szokatlan dolgok a Baker Streeten	113
12. Függhíd	117
13. Mycroft	119
14. Hazugságokkal felfegyverkezve	133

ÖTÖDIK RÉSZ
A BÁLNA GYOMRÁBAN

15. Megérkezés	145
16. Javítás szükséges	153
17. A család körében	161
18. Az első bepillantás	173

HATODIK RÉSZ
LESZÁLL A SÖTÉTSÉG

19. Gyilkosság	181
20. A szobalány	189
21. A szakadék peremén	195
22. Egy szörnyű hiba	199

HETEDIK RÉSZ
A SZÁLAK ÖSSZEKUSZÁLÓDNAK

23. A horror fokozódik	213
24. Watson nyomoz	231
25. Vidocq története	245

NYOLCADIK RÉSZ
A FEKETE ALAPOZÓ

26. Legyőzve	263
27. Vértestvérek	273
28. A győzelem szárnyas istennője	285

KILENCEDIK RÉSZ
221B

29. Vissza Londonba	307
30. Megújulás	313

ELŐHANG

A 2012-es olimpia nyarán a Wellcome Libraryben kutattam bizonyos Victoria kori orvostudományi könyvekben, és olyan döbbenetes felfedezést tettem, amely gyökeresen új irányt adott a tevékenységemnek. Miután kikértem számos régi kötetet, kis alakú, poros könyvek kerültek elém, melyek némelyike annyira rossz állapotban volt, hogy finom pamutszalaggal kötözték össze őket.

Kibogoztam a legvaskosabbat, egy kokainhasználattal kapcsolatos értekezést, s észrevettem, hogy a végéhez egy összehajtogatott, megsárgult papírlapokból álló iratköteget csatoltak.

Gondosan kihajtogattam a lapokat, és magam elé helyeztem. A kézírás furcsán ismerősnek tűnt. Jól látok? Visszalapoztam a könyv elejére, s a borító után, a címlapon ott állt az eredeti tulajdonos neve: Dr. John H. Watson.

Az összehajtott, töredezett lapokon pedig ugyanennek a dr. Watsonnak egy kiadatlan, teljes munkája feküdt előttem, főhőse pedig a barátja, Sherlock Holmes.

De miért nem adták ki ezt az esetet a többivel együtt annak idején? Feltételezem, azért, mert ez

a többiekénél hosszabb és talán részletesebb történet felfedi e barát jellemének sebezhetőségét, ami a könyv megjelenése esetén veszélyeztethette volna Holmes munkáját és megítélését. Vagy tán maga Holmes tiltotta meg a kiadását, miután elolvasta.

Persze előfordulhat az is, hogy dr. Watson szóra-kozottságból félretette a kéziratot, és valami ismeretlen okból csatolta ehhez a könyvhöz. Később pedig vagy elvesztette, vagy megfeledkezett róla. Így aztán én osztom meg önökkel ezt a történetet, de egy dolgot meg kell jegyezmem.

Az évek során, talán a nedvességtől, talán más miatt számos bekezdés olvashatatlaná halványult, én pedig megpróbáltam rekonstruálni a hiányzó részeket. Amennyiben előfordulnak stílusbeli hibák vagy történelmi pontatlanságok, tudják be ezeket, kérem, az én hiányosságaimnak.

Remélem, osztoznak a lelkesedésemben. Ahogy Nicholas Meyer, a *The Seven-Per-Cent Solution*, a *The West End Horror* és a *The Canary Trainer* felfedezője nemrég üzent a Conan Doyle-imádók tömegeinek: „Ebből sosem elég!”

Elképzelhető, hogy még mindig lappanganak hasonló kiadatlan történetek, úgyhogy keressünk csak együtt tovább! Közben pedig üljenek le mellém a kandallóhoz, és hajoljanak közelebb, mert elkezdek mesélni.

ELSŐ RÉSZ

KIFELE A SÖTÉTSÉGBŐL

„Sokkal inkább szeretnék belehalni
a kimerültségbe, mint az unalomba.”

(Thomas Carlyle)

1. FEJEZET

A tűz

Élyen tisztelt barátom, Sherlock Holmes egyszer azt mondta, ha valakinek a vérében van a művészet, az a legfurcsább módokon képes megnyilvánulni. Ez rá is érvényes volt. A kalandjainkról írott beszámolóimban már megemlítettem hegedűjátékát és színészi képességeit, de tehetsége ennél sokkal mélyebben gyökerezett. Meg vagyok győződve arról, hogy egyenesen ez volt kiemelkedő magánnyomozói sikerének a kulcsa.

Azért vonakodtam eddig írni Holmes művészi vénájáról, mert nem szerettem volna megmutatni a sebezhetőségét, ami veszélybe sodorhatta volna. Közismert, hogy nagy képzelőerejükért cserébe a művészek gyakran szélsőséges érzékenységtől és hangulatingadozástól szenvednek. Holmes például könnyen került a bénult lehangeltség állapotába, valahányszor zsákutcába futott egy gondolatmenete, vagy feladat híján megölte az unalom. Ilyenkor én sem voltam képes felrázni őt.

Épp ilyen állapotban találtam a barátomra 1888 novemberének vége felé.

Londont hótakaró borította, s még mindig nem tért magához Hasfelmetsző Jack gyilkosságsorozatának bénító rémületéből. Engem azonban nem az erőszakos bűncselekmények foglalkoztattak akkoriban. Az év elején feleségül vettem Mary Morstant, s a boldog családi élet hullámain ringatóztam. Otthonom távolabb esett attól a lakástól, melyen korábban Holmesszal osztoztam a Baker Streeten.

Késő délután épp elégedetten olvasgattam a kandalló mellett, mikor egy kifulladásos küldönc üzenetet hozott. Kinyitottam a levelet, s a következő állt benne:

„Dr. Watson! Felgyújtotta a házat! Jöjjön azonnal!

Mrs. Hudson”

Másodpercekkel később már robogtam is végig az utcán egy bérkocsival a Baker Street felé. Amint nagy sebességgel befordultunk a sarkon, éreztem, hogy megcsúszik a kerék a hókupacokon, s a kocsival veszélyesen megbillen. Kopogtam a tetőn a kocsisnak, s kikiáltottam, hogy hajtson lassabban.

A Baker Streethez érve megláttam a tűzoltókocsit és számos tűzoltót, amint elhagyják a házunkat. Kiugrottam a konflisból, s rohantam a bejárat felé.

– A tűz? Mindenki jól van odabent? – kiáltottam.

Egy fiatal tűzoltó rám nézett, kormos arcából ki-világított a szeme.

– Eloltottuk. A házinéni jól van. Az úrban nem vagyok biztos.

Az oltásvezető félretolta a fiút, és a helyébe lépett.

– Ismeri az itt lakó urat? – kérdezte.

– Igen, nagyon is. A barátja vagyok – feleltem, mire a tűzoltó gyanakodva kezdett méregetni. – És az orvosa – tettem hozzá.

– Akkor menjen be, és nézzen rá a fickóra! Valami nincs vele rendben, de nem a tűz az oka.

Hála istennek! Holmes legalább él. Otthagytam a tűzoltókat, és berontottam a hallba. Mrs. Hudson állt ott a kezét tördelve. Sosem láttam még ezt a drága hölgyet ilyen állapotban.

– Doktor! Ó, doktor! – kiáltotta könnyes szemmel. – Hála az égnek, hogy eljött! Rémes volt az utóbbi néhány nap, és most még ez is!

– Ő jól van?

– Ami a tüzet illeti, igen. De valami, valami szörnyű... Azóta, hogy kijött a börtönből. Tele van zúzódásokkal, nem beszél, és nem eszik.

– Börtön? De hát hogyan...? Nem, majd elmeséli később!

Felrohantam az ajtónkhoz vezető tizenhét lépcsőn, s megálltam. Hangosan kopogtam, de nem jött semmi válasz.

– Menjen be! – kiáltott utánam Mrs. Hudson. – Menjen!

Kivágtam az ajtót.

Hideg, füstös légfuvallat csapott meg. Az ismerős szobában a kocsik és a léptek zaja az utcáról már alig hallatszott, tompította a frissen esett hó. Az egyik sarokban egy felfordult szemétkosár hevert vizesen, megfeketedve, mellette elszenesedett papír, s egy kis helyen kiégett és immár át is ázott szőnyeg.

Ekkor pillantottam meg a barátomat.

Haja kócos volt, arca hamuszürke a táplálékhiánytól és a kialvatlanságtól. Őszintén szólva úgy nézett ki, mint aki nem éri meg a másnapot. Reszketve feküdt a kanapén egy kopott, mályvaszínű köntösbe burkolózva. Lábainál egy régi, piros takaró hevert, melyet gyors mozdulattal az arca elé rántott.

A tűz és a dohányfüst áporodott, keserű szaga töltötte be a dolgozószobát. A nyitott ablakon befújtt a jéghideg szél.

Odaléptem, becsuktam az ablakot, s nyomban köhögni kezdtem a fojtogató levegőben. Holmes meg sem mozdult.

Testhelyzetéből és szaggatott légzéséből nyomban tudtam, hogy bevett valamit. Valami kábító- vagy stimulálószer. Elfogott a méreg, de azonnal átvette a helyét a lelkiismeret-furdalás. Friss házasságom áldott boldogságában hetek óta feléje sem néztem, nem is beszéltem vele. Holmes nemrég felvetette ugyan, hogy menjünk el együtt egy hangversenyre, de házasemberként fennálló társadalmi kötelezettségeimen kívül lekötött még egy súlyos beteg is, és még válaszolni is elfelejtettem.

– Nos, Holmes – kezdtem –, hadd halljak erről a tűzről!

Semmi válasz.

– Úgy hallom, kis időre bebörtönözték. Miért? És miért nem üzent nekem?

Ismét csak hallgatás.

– Holmes, ragaszkodom hozzá, hogy elmondja, mi folyik itt! Bár megnősültem, tudja, hogy felhívhat, valahányszor valami ilyesmi... amikor... ha maga...

Tétován elhallgattam, ő pedig továbbra sem felelt. Rossz érzés fogott el.

Levettem a nagykabátom, és felakasztottam megszokott helyére, az övé mellé. Aztán visszatértem barátom fekvőhelyéhez.

– Tudnom kell, mi a helyzet ezzel a tűzzel – mondtam halkán.

A rongyos takaró alól kinyúlt egy vékony kar, és gyengén legyintett.

– Baleset.

Egy szemvillanás alatt megragadtam a karját, és kirántottam a fényre. Ahogy Mrs. Hudson is mondta, tele volt horzsolásokkal, sőt volt rajta egy komolyabb vágás is. A belső felén viszont ennél sokkal riasztóbb jeleket találtam: tisztán látható túnyomokat. Kokain.

– A fenébe, Holmes! Hadd vizsgáljam meg! Mi az ördög történt magával a börtönben? És miért került oda?

Meglepő erővel kitépte karját a kezemből, és még jobban beburkolózott a takaróba. Hallgatott, majd végül annyit mondott:

– Kérem, Watson! Jól vagyok, menjen el!

Nem mozdultam. Ez már több volt az alkalmanként előforduló rossz hangulatnál, melynek a múltban oly gyakran a tanúja voltam. Komolyan aggasztott az állapota.

Leültem a kanapéval szemközti karosszékre, és megfogadtam magamban, hogy addig várok, ameddig kell. Ahogy teltek a percek, és a kandallópárkányon ketyegő óra lassan egy órával többet mutatott, az aggodalmam egyre nőtt.

Kicsit később Mrs. Hudson hozott néhány szendvicset, de barátom tudomást sem vett róla. Csak akkor kiáltott rá, hogy menjen ki innen, mikor neki látott felitatni a padlóról a tűzoltók által otthagytott víztócsákat.

Kiléptem háziasszonyunkkal a lépcsőpihenőre, s becsuktam magunk mögött az ajtót.

– Miért volt börtönben? – kérdeztem.

– Nem tudom, doktor – felelte. – A hasfelmetsző ügység volt köze. Azzal vádolták, hogy tönkretette a bizonyítékokat.

– Miért nem hívott fel, Mrs. Hudson? Vagy a bátyját? – kérdeztem.

Akkoriban keveset tudtam Holmes bátyjának tekintélyes befolyásáról kormánykörökben vagy az ügyekről, melyeket a kezében tartott, mégis úgy gondoltam, tőle kaphatott volna segítséget.

– Mr. Holmes nem szólt senkinek, egyszerűen csak eltűnt. Szerintem a bátyja sem hallott róla egy egész álló hétig. Persze akkor nyomban elengedték, de addigra már megtörtént a baj.

Sokkal később tudtam csak meg ennek a rémes esetnek a részleteit és a megpróbáltatásokat, melyeken a barátomnak át kellett mennie. És mivel titoktartást fogadtam, az ügy továbbra is homályban marad, amíg nem kerül a történelemkönyvek lapjaira. Elég legyen itt annyi, hogy a barátomnak sikerült jelentősen megvilágítania az ügyet, s ennek bizonyos magas kormányzati körökben nagyon nem örültek.

De ez egy másik történet.

Szóval visszaültem őrhelyemre. Órák teltek el, de nem sikerült Holmest felráznom tespedtségéből, sem beszélgetésre bírnom, sem arra, hogy egyen

valamit. Mozdulatlan maradt, mély, veszedelmes depresszióba süllyedve.

Lassan délután lett, s letéve mellé egy csésze teát, észrevettem egy összegyűrt levelet a kisasztalon. Csendben kihajtottam az alsó felét, s elolvastam az aláírást: Mycroft Holmes.

Kisimítottam az egészet, s végigolvastam. „Gyere azonnal! E/P ügye azonnali beavatkozást igényel a részedről.” Összehajtottam a levelet, és becsúsztattam a zsebembe.

– Holmes! – szólaltam meg. – Vettem a bátorságot, és...

– Égesse el azt az üzenetet! – jött az éles hangú válasz a takaró alól.

– Itt minden vizes – feleltem. – Ki az az E/P? A fivére azt írja...

– Égesse el! Hallja?

Többet nem is mondott, csak ült tovább fedezékében, mozdulatlanul. A nap estébe hajlott, én pedig úgy döntöttem, kivárom, mi lesz, és maradok éjszakára. Vagy eszik, vagy összeomlik, s nekem mint barátjának és orvosának itt kell lennem, hogy segítsék rajta. Szép gondolat volt, csakhogy nemsokára elnyomott az álom.

Másnap kora reggel úgy ébredtem, hogy rajtam volt egy másik piros takaró, melyet immár felismertem a régi szobámból. Mrs. Hudson állt mellettem kezében egy tálcán teával és egy újabb – hosszúkás, rózsaszín borítékba tett – levéllel.

– Ez Párizsból jött, Mr. Holmes – mondta, meglengetve a levelet barátom felé. Semmi válasz.

Az asszony, látva az előző napi, érintetlen élelmet, a fejét ingatta, s aggódó tekintettel pillantott rám.